

Arrest

nr. 324 303 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1982.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 februari 2024. Op 1 maart 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 juli 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 3 september 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en van de tribe Benin te zijn. U bent geboren op (...) juli 1982 in Benin City, waar u gewoond heeft tot oktober 2012. U heeft een zoon, M. T. (...), geboren op (...) juni

2020 in Milaan die bij u in België is. De vader van M. (...) heet D. T. (...) en verblijft in Italië. Uw vader G. I. (...) was een verpleger die ook een eigen apotheek uitbaatte. Uw moeder M. I. (...) was een kleuterleidster en is momenteel op pensioen.

Uw vader was de oudste van zijn broers en zussen, waardoor hij na het overlijden van zijn vader veel grond erfde. Op dit land werd kokos, ananas, cassave en zwarte bonen geteeld. Er werd bij uw vader diabetes gediagnosticeerd in 2001, uw familie had het moeilijk om zijn insuline te betalen. Om dit te bekostigen moest uiteindelijk alle medicatie van zijn apotheek goedkoop verkocht worden aan collega's van uw vader. In 2002 stuurde uw vader u twee maal naar zijn zus, met de vraag om financiële hulp om zijn medicatie te kunnen betalen. Zij weigerde dit beide keren, en zei dat ze dit niet zou doen zelfs als ze het geld zou hebben.

Uw vader overleed in augustus 2003 in het ziekenhuis ten gevolge van diabetes, omdat er geen insuline meer betaald kon worden. Zijn lichaam werd meegenomen door zijn familie en begraven.

Na de dood van uw vader kreeg u in januari 2004 problemen met de familie van uw vader, zij vonden namelijk dat de gronden die uw vader erfde nu toekwamen aan hen. Wanneer u en uw broers wilden gaan oogsten op het veld werden jullie aangevallen en teruggestuurd door uw vaders ooms I. (...) en J. (...). Hierop probeerde uw moeder contact op te nemen met uw vaders familie, zij kreeg als antwoord dat het niet jullie land was. Uw moeder pleitte om toch te mogen oogsten aangezien het jullie land was en er weinig inkomsten waren door het lage loon van uw moeder. Hierop zei uw vaders familie dat als jullie zouden terugkomen om te oogsten, jullie hetzelfde zouden doormaken als uw vader. U vermoedt dat hiermee diabetes bedoeld werd. Jullie gingen echter wel terug om te oogsten, u zegt dat dat het begin was dat jullie aanvallen kregen.

Eerst ging u met uw broer, waarop u erge hoofdpijn kreeg alsof iemand blokken op uw hoofd had gelegd. Omwille van de pijn moest u uw haar afscheren. Op aanraden van een vriend van uw vader nam u medicatie tegen de pijn, maar deze had geen effect. U moeder zei dan dat jullie niet meer naar die gronden zouden gaan. Toen u hiermee stopte ging de pijn langzaam weg.

Daarna werd het financieel weer moeilijk. Uw moeder zei dan dat jullie terug moesten gaan oogsten, dat de situatie ondertussen misschien veranderd was. Deze keer gingen uw broers Er. (...) en El. (...). Wanneer ze terugkwamen kreeg Er. (...) pijn aan zijn benen, en begonnen zijn benen helemaal op te zwellen. In het ziekenhuis werd er echter gezegd dat er niets mis was met zijn benen.

Hierop regelde uw moeder een overleg met de familie van uw vader. Uw vaders zus M. (...) zei dan dat uw moeder en haar kinderen nooit deel van de familie waren geweest, en dat ze lang hebben gewacht tot uw vader stierf om de gronden over te nemen. Na dit overleg vertelde jullie moeder dat jullie niet terug naar die gronden zouden moeten gaan, omdat iedereen dan ziek zou worden zonder remedie. Dit was erg zwaar voor uw moeder en u zag haar soms huilen. Daarop besloot u om eender welke kans aan te grijpen om te vertrekken om uw familie aan inkomsten te helpen.

U heeft Nigeria in 2014 verlaten en bent samen O. (...), een vriend van uw vader, illegaal naar Italië gereisd met het vliegtuig. O. (...) regelde het paspoort en andere reisdocumenten voor u en betaalde ook uw reis.

Na uw vertrek uit Nigeria is uw broer K. (...) in 2014 nog eens cassave gaan oogsten, waarop hij hetzelfde probleem als Er. (...) kreeg met gezwollen benen en pijn. Er waren plots ook heel veel muggen in zijn kamer, die normaal niet in huis zouden kunnen geraken. K. (...) zag echter overal muggen. Daarna is uw familie niet meer naar die gronden geweest.

U verbleef van oktober 2012 tot april 2014 in Italië, dan ging u naar Frankrijk waar u bleef tot 2015. In 2015 verhuisde u terug naar Italië. Op 28 februari 2024 bent u vanuit Italië met de bus naar België gekomen, waar u op 29 februari 2024 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer dat u niet gerespecteerd zult worden en dat uw familie geen hoop meer zal hebben op een betere financiële situatie. Hierdoor zou u verder bijdragen aan het leed van uw moeder. U haalt hiernaast ook een spirituele vrees aan, u vreest de aanvallen van uw vaders familie, waarmee u doelt op de onverklaarbare medische problemen die u en uw broers ondervonden.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Italiaanse identiteitskaart en de Italiaanse geboorteakte van uw zoon M. (...) voor. Op 31 juli 2024 bezorgde u via uw advocaat nog een medisch verslag en opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u geen internationale bescherming heeft verzocht in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25/07/2024, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit jarenlang naliet in de landen die u passeerde en pas in België meer dan elf jaar na uw aankomst in Europa internationale bescherming verzocht doet sterk afbreuk aan uw ingeroepen nood aan bescherming. Van een verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van het CGVS de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

U verklaart dat u bij terugkeer vreest om niet gerespecteerd te worden wanneer u zonder geld terugkeert. Dit omdat u uw land hebt verlaten om economische redenen, en u dus de hoop bent op een betere financiële situatie voor uw gezin (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25.07.2024, pp. 13, 16, 17). U denkt dat u geen job, huis of inkomen zou hebben (CGVS, p. 13). U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming evenwel geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u niet kan terugkeren naar Nigeria uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u ingeroepen motieven zijn dan ook van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat uw drie broers en drie zussen alsook uw moeder nog in Benin City wonen (CGVS, p. 4-5) waar zij zichzelf onderhouden dankzij het pensioen van uw moeder en de job van uw broer als taxichauffeur (CGVS, p. 15). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u nooit werkte in Nigeria, werkte u wel degelijk op boerderijen (CGVS, p. 15) en in de apotheek van uw vader (verklaring DVZ d.d. 08/03/2024, vraag 12). Gelet op uw scholingsgraad, u werkte uw middelbare studies af (verklaring DVZ, vraag 11), het aanwezige (familiale) netwerk en uw eerdere werkervaring, ook in Europa, kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat u niet in een dermate precaire situatie zou terechtkomen dat er sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u niet gerespecteerd zal worden indien u zonder geld terugkeert is een hypothese die onmogelijk als voldoende ernstig kan beschouwd worden om als vervolging of ernstige schade te worden gezien zoals bepaalde in de definities van internationale bescherming.

Daarnaast haalt u een spirituele vrees aan, namelijk aanvallen van de diabolische familie van uw vader als reactie op de erfkwestie na zijn dood in 2003. Gevraagd naar wat u precies bedoelt met die aanvallen geeft u gezondheidsproblemen aan die niet medisch verklaard kunnen worden, zoals pijn aan uw hoofd en aan uw been (CGVS, pp. 13-14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de door u beweerde vrees dat u onverklaarbare fysieke pijnen dreigt te krijgen omwille van spirituele redenen niet van die aard is dat deze kan beschouwd worden als de oorzaak van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reden waarom verzoeker een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Nigeria. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dat subjectief bij hem aanwezig is, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Het moet met andere woorden kunnen worden geobjectiveerd. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Uw vrees hierin behoort volledig tot de sfeer van het bijgeloof, het spirituele en het bovennatuurlijke, en is geenszins gegrond in enig objectief element in de fysieke realiteit. U toonde immers op geen enkele wijze aan, noch is hier enige concrete indicatie voor, dat de medische problemen van u en uw familieleden ook maar iets te maken hebben met het grondconflict dat teruggaat tot het overlijden van uw vader in 2003. De vaststelling dat u in 2007 naar Sierra Leone afreisde en na enkele maanden terugkeerde naar Nigeria (CGVS, p. 7), ondergraaft de geloofwaardigheid en ernst van deze vrees, anno 2024, overigens hoe dan ook op manifeste wijze. In verband met uw medische problemen, u legt een document neer waaruit blijkt dat u lijdt aan diabetes type II, dient opgemerkt dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Edo State. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. Uw Italiaanse identiteitskaart en de Italiaanse geboorteakte van uw zoon M. (...) geven louter aan dat u in Italië was en M. (...) daar geboren is, wat geen substantiële bestanddelen zijn voor uw relaas of de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

U bezorgde ook nog een medisch verslag, waarop enkele zaken staan die u reeds aanhaalde zoals de medicatie die u neemt, een hoge bloeddruk en een voorschrift voor een echografie van de hiel. Deze vaststellingen hebben op geen enkele manier een invloed op de bovenstaande vaststellingen.

U bezorgde ook nog opmerkingen op het verslag omtrent de schrijfwijze van enkele namen en een verbetering van een jaartal, waarbij u aanpast dat uw eerste verblijfsvergunning van Italië tot 2015 geldig was in plaats van 2014. Deze opmerkingen beïnvloeden bovenstaande vaststellingen op generlei wijze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 18 november 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de zaak met rolnummer RvV 326 691 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen”.

3.2. Het middel is als volgt onderbouwd:

“ - Eerste tak : geen ingediend verzoek om internationale bescherming vóór haar aankomst in België
Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat verzoekster geen geloofwaardige vrees voor vervolging kan hebben aangezien zij sinds 2014 op Europees grondgebied verblijft en zij vóór haar aankomst in België nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Dat de tegenpartij lijkt te vergeten dat verzoekster jarenlang een verblijfsvergunning had in Italië.

Dat deze Italiaanse verblijfsvergunning een “Residence Permit” werd genoemd.

Aangezien zij deze direct bij haar aankomst in Italië had verkregen, was zij de facto beschermd.

In elk geval voelde verzoekster zich volkomen veilig dankzij haar verblijfsvergunning, ondanks haar verzoek om internationale bescherming.

Dat zij lange tijd in Italië had gewerkt als zorgassistente voor ouderen.

Dat zij haar verblijfsvergunning herhaaldelijk heeft kunnen verlengen, maar dat deze afliep toen verzoekster wegens haar zwangerschap niet meer kon werken

Als gevolg hiervan is zij uit Italië naar België vertrokken.

Toen ze daar aankwam, diende ze onmiddellijk een aanvraag in voor internationale bescherming, wat aantoonde dat ze nog steeds de bescherming van de autoriteiten nodig had.

Dat ze zich gewoon al beschermd voelde voor ze haar aanvraag indiende, dankzij haar Italiaanse verblijfsvergunning.

Dat, hoewel het om twee zeer verschillende verblijfsvormen ging, het doel hetzelfde was: legaal in het land kunnen verblijven, beschermd tegen problemen in verband met haar land van herkomst.

Het feit dat verzoekster tot 2024 heeft gewacht om haar aanvraag in te dienen, kan dus niet tot de conclusie leiden dat er van haar kant geen vrees voor vervolging bestond.

Het argument van de wederpartij zou kunnen worden begrepen indien verzoekster jaren geleden op Europees grondgebied was aangekomen en geen stappen had ondernomen om bescherming te verkrijgen. In casu genoot verzoekster reeds de bescherming van de Italiaanse autoriteiten dankzij haar verblijfsvergunning, ook al werd deze toegekend op een andere wijze dan door een verzoek om internationale bescherming.

De wederpartij heeft bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag duidelijk geen rekening gehouden met deze elementen en heeft derhalve de in het middel genoemde bepalingen geschonden.

Bijgevolg dient aan verzoekster de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

- Tweede tak : geen vrees volgens de tegenpartij

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat verzoekster geen angsten heeft die vallen onder de definitie van het Verdrag van Genève, omdat de redenen voor haar verzoek voornamelijk zijn gebaseerd op sociaal-economische aspecten.

Dat de wederpartij de ervaring van verzoekster verkeerd lijkt te interpreteren, aangezien de financiële aspecten slechts een van de gevolgen zijn van haar aanvankelijke probleem.

Dat verzoekster tijdens haar onderhoud in feite aan de wederpartij heeft kunnen uitleggen dat zij angsten had die het CGVS als “spiritueel” heeft omschreven.

Dat dit in feite betekende dat verzoekster slachtoffer was geweest van hekserij en mishandeling door haar familie.

Dat de wederpartij vervolgens van mening was dat verzoekster niet in staat was om de pijn die zij voelde te verklaren door concrete objectieve elementen of waarnemingen.

Dat dit op zich, het hele probleem is van angsten die voortkomen uit spirituele/bovennatuurlijke gebeurtenissen.

Dat deze problemen moeilijk concreet te verklaren zijn, omdat ze zich volkomen plotseling openbaren zonder dat met zekerheid kan worden gezegd dat ze het gevolg zijn van hekserij.

In dit geval was de verzoekster heel specifiek en legde ze tijdens haar interview uit dat ze, zodra ze op het land van haar vader werkte, onmiddellijk last kreeg van hevige hoofdpijnen en stemmen die haar het gevoel gaven dat er mensen in haar hoofd zaten en haar stuurden.

Ze had ook hevige pijn in haar benen en een onverklaarbare zwelling.

Al deze pijnen verdwenen echter toen ze zich erbij neerlegde om het land in kwestie te verlaten.

Dat dit soort problemen het gevolg zijn van hekserij is simpelweg onmogelijk te bewijzen met concreet, objectief bewijs.

Hoewel de gevolgen van hekserij voor de wederpartij onwettelijk en dus niet serieus te nemen lijken, blijkt dit in het land van herkomst van verzoekster een zeer veel voorkomend probleem te zijn.

Bovendien heeft verzoekster geprobeerd bescherming te krijgen van haar autoriteiten door naar de politie te gaan, die eenvoudigweg antwoordde dat zij zich niet met dergelijke problemen konden bezighouden, die uitsluitend een zaak van de privé/familiale sfeer waren.

Dat de wederpartij de angsten van verzoekster van meet af aan niet serieus leek te nemen en deze bijgevolg niet naar behoren leek te onderzoeken.

Op geen enkel moment is de wederpartij ingegaan op de problemen van hekserij die het land Nigeria als zodanig betreffen.

Een volledige en adequate analyse veronderstelt echter een vergelijking van de verklaringen en ervaringen van verzoeker met de objectieve bronnen die de wederpartij over Nigeria kan verkrijgen met betrekking tot de aan de orde gestelde kwesties.

De wederpartij heeft dit echter niet gedaan en heeft aldus verzoeksters verklaringen, en dus haar angsten, gebagatelliseerd.

Bijgevolg schendt de wederpartij de in het middel genoemde bepalingen.

Verzoekster de vluchtelingenstatus te verlenen.

- Derde tak : de subsidiaire bescherming

Terwijl verzoekster verschillende bronnen wenst aan te voeren waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Nigeria verre van optimaal is.

Bovendien lijkt het bijzonder merkwaardig dat de wederpartij zich slechts baseert op twee bronnen uit 2021, terwijl het CGVS op zijn website een zeer recent EUAA-rapport heeft geplaatst, gedateerd juli 2024.

Het is verbazingwekkend dat de tegenpartij geen gebruik maakt van de bijgewerkte informatie die zij zelf publiceert en waarover zij dus beschikt.

De verzoekende partij is dan ook van mening dat de wederpartij de mogelijkheid om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen waarin artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 voorziet, niet voldoende heeft onderzocht.

Dat uit dit rapport nochtans blijkt dat Nigeria sinds een jaar een “overlappende veiligheids crisis” doormaakt, zoals in het rapport wordt beschreven.

Dat op pagina 19 van dit rapport : « (...) ».

Het land wordt nog steeds geteisterd door talrijke aanvallen van de islamistische groeperingen Boko Haram, ISWAP en Ansaru.

De tegenoperaties van de staatsveiligheid hebben geleid tot de dood van 2.212 mensen in verschillende gemeenschappen, waaronder veel burgers.

Soldaten van het Nigere leger zijn zelfs beschuldigd van schendingen van het internationale humanitaire recht.: « (...) ».

Dat het rapport ook spreekt van een groeiende alliantie tussen criminele bendes die betrokken zijn bij ontvoeringen en jihadistische groeperingen: « (...) ».

Dat Nigeria een echt probleem heeft met ontvoeringen voor losgeld, een probleem dat nog wordt verergerd door het feit dat de daders van deze misdaden zelden worden gearresteerd.

Verzoeker wil ook wijzen op een reeks verontrustende cijfers in het rapport 2024 : « (...) ».

Dat verzoekster ook een risico op vervolging vormt wegens het feit dat zij in het buitenland is bevallen van een kind.

In het rapport staat dat vrouwen die zwanger of met een kind naar Nigeria zijn teruggekeerd, worden gestigmatiseerd, waarbij het kind wordt beschouwd als “bewijs van sekswork in het buitenland”. » : « (...) ».

Verzoekster is van mening dat al deze elementen niet in aanmerking zijn genomen door de tegenpartij.

De bronnen waarop de tegenpartij zich baseert, dateren van 2021 en weerspiegelen niet de huidige situatie in Nigeria.

Tegenpartij heeft derhalve niet naar behoren kunnen beoordelen of subsidiaire bescherming moest worden verleend.

Bijgevolg heeft zij de in het middel genoemde bepalingen geschonden.”

3.3. In het verzoekschrift en in de inventaris van haar stukkenbundel (stuk 3) verwijst de verzoekende partij naar volgend rapport waarvan zij de weblink bijbrengt:

- “Nigeria – Country Focus” van EUAA van juli 2024.

4. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 18 november 2024, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar volgend rapport waarvan zij de weblink bijbrengt:

- “Nigeria – Country Focus” van EUAA van juli 2024.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en van de tribe Benin te zijn. Zij verklaart in Benin City te hebben gewoond tot oktober 2012. Van oktober 2012 tot april 2014 zou zij in Italië hebben verbleven, waarna zij naar Frankrijk ging waar zij tot 2015 zou zijn gebleven. In 2015 zou zij terug naar Italië zijn verhuisd. In februari 2024 zou zij vanuit Italië met de bus naar België zijn gekomen. De verzoekende partij heeft een zoon, M. T., die in 2020 in Milaan is geboren en die bij haar in België is. De vader van haar zoon, D. T. verblijft in Italië.

De verzoekende partij verklaart Nigeria te zijn ontvlucht omwille van aanvallen van de diabolische familie van haar vader als reactie op een erfeniskwestie na zijn dood in 2003. Door de medicatie die betaald diende te worden omwille van de diabetes die bij haar vader werd vastgesteld, haar vaders overlijden en de daaropvolgende problemen met de familie van haar vader, zou haar familie het ook financieel moeilijk hebben en zou zij ook uit Nigeria zijn vertrokken om haar familie aan inkomsten te helpen.

Zij vreest aldus bij een terugkeer naar Nigeria dat zij niet gerespecteerd zal worden en dat haar familie geen hoop meer zal hebben op een betere financiële situatie. Hierdoor zou zij verder bijdragen aan het leed van haar moeder. Zij haalt hiernaast ook een spirituele vrees aan. Zij stelt namelijk de aanvallen van haar vaders familie te vrezen, waarmee zij doelt op de onverklaarbare medische problemen die zij en haar broers ondervonden.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij volgende documenten neer: haar Italiaanse identiteitskaart, de Italiaanse geboorteakte van haar zoon M., een medisch verslag en opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 6, map met documenten).

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Haar Italiaanse identiteitskaart en de Italiaanse geboorteakte van haar zoon kunnen slechts de identiteit van de verzoekende partij en haar zoon aantonen, alsook het gegeven dat de verzoekende partij in Italië was en haar zoon daar geboren is. Deze elementen staan *in casu* echter niet ter discussie.

Uit het medisch verslag kan verder geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het heeft immers louter betrekking op haar medische situatie die in het opvangcentrum opgevolgd wordt. In het medisch verslag wordt onder meer vermeld welke medicatie de verzoekende partij neemt, dat zij een hoge bloeddruk heeft, dat zij lijdt aan diabetes type II en dat haar een echografie van de hiel wordt voorgeschreven. Uit dit verslag blijkt dus inderdaad dat de verzoekende partij medische problemen heeft waarvoor zij in België opgevolgd wordt. Het verslag doet echter geen verdere uitspraak over de graad van overeenstemming tussen haar medische problemen en de door haar verklaarde oorzaak ervan, met name de acties van de diabolische familie van haar vader. Er kan uit het verslag *an sich* geen objectief en causaal verband tussen haar medische problemen en de door haar aangehaalde omstandigheden worden afgeleid.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud inzake de schrijfwijze van enkele namen en een verbetering van een jaartal, waarbij de verzoekende partij stelt dat haar eerste verblijfsvergunning van Italië tot 2015 geldig was in plaats van 2014, staven op zich op geen enkele wijze de problemen die zij beweert te hebben gekend in Nigeria en die de aanleiding zouden vormen voor haar vrees om ernaar terug te keren.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze stukken op zich niet om in deze stand van zaken haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken of te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing onderzoekt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij over haar vrees voor aanvallen van de diabolische familie van haar vader als reactie op een erfeniskwestie na zijn dood in 2003 en over haar vrees dat zij niet gerespecteerd zal worden en dat haar familie geen hoop meer zal hebben op een betere financiële situatie. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal in dit verband terecht als volgt dat (i) de door de verzoekende partij ingeroepen motieven, met name dat zij haar land heeft verlaten om economische redenen en zij de hoop is op een betere financiële situatie voor haar gezin, van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij omwille hiervan een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zij bij terugkeer niet in een dermate precaire situatie zou terechtkomen, (ii) haar vrees dat zij niet gerespecteerd zal worden indien zij zonder geld terugkeert een hypothese is die onmogelijk als voldoende ernstig kan beschouwd worden om als vervolging of ernstige schade te worden gezien zoals bepaald in de definities van internationale bescherming, (iii) de door de verzoekende partij aangehaalde spirituele vrees tot de sfeer van het bijgeloof, het spirituele en het bovennatuurlijke behoort en geenszins gegrond is in enig objectief element in de fysieke realiteit, (iv) de vaststelling dat de verzoekende partij in 2007 naar Sierra Leone afreisde en na enkele maanden terugkeerde naar Nigeria, de geloofwaardigheid en ernst van haar huidige spirituele vrees hoe dan ook op manifeste wijze ondergraaft en (v) de verzoekende partij ter beoordeling van medische elementen een 9de aanvraag dient in te dienen:

“U verklaart dat u bij terugkeer vreest om niet gerespecteerd te worden wanneer u zonder geld terugkeert. Dit omdat u uw land hebt verlaten om economische redenen, en u dus de hoop bent op een betere financiële situatie voor uw gezin (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25.07.2024, pp. 13, 16, 17). U denkt dat u geen job, huis of inkomen zou hebben (CGVS, p. 13). U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming evenwel geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u niet kan terugkeren naar Nigeria uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u ingeroepen motieven zijn dan ook van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat uw drie broers en drie zussen alsook uw moeder nog in Benin City wonen (CGVS, p. 4-5) waar zij zichzelf onderhouden dankzij het pensioen van uw moeder en de job van uw broer als taxichauffeur (CGVS, p. 15). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u nooit werkte in Nigeria, werkte u wel degelijk op boerderijen (CGVS, p. 15) en in de apotheek van uw vader (verklaring DVZ d.d. 08/03/2024, vraag 12). Gelet op uw scholingsgraad, u werkte uw middelbare studies af (verklaring DVZ, vraag 11), het aanwezige (familiale) netwerk en uw eerdere werkervaring, ook in Europa, kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat u niet in een dermate precaire situatie zou terechtkomen dat er sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u niet gerespecteerd zal worden indien u zonder geld terugkeert is een hypothese die onmogelijk als voldoende ernstig kan beschouwd worden om als vervolging of ernstige schade te worden gezien zoals bepaalde in de definities van internationale bescherming.

Daarnaast haalt u een spirituele vrees aan, namelijk aanvallen van de diabolische familie van uw vader als reactie op de erfkwestie na zijn dood in 2003. Gevraagd naar wat u precies bedoelt met die aanvallen geeft u gezondheidsproblemen aan die niet medisch verklaard kunnen worden, zoals pijn aan uw hoofd en aan uw been (CGVS, pp. 13-14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de door u beweerde vrees dat u onverklaarbare fysieke pijnen dreigt te krijgen omwille van spirituele redenen niet van die aard is dat deze kan beschouwd worden als de oorzaak van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reden waarom verzoeker een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Nigeria. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dat subjectief bij hem aanwezig is, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Het moet met andere woorden kunnen worden geobjectiveerd. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Uw vrees hierin behoort volledig tot de sfeer van het bijgeloof, het spirituele en het bovennatuurlijke, en is geenszins gegrond in enig objectief element in de fysieke realiteit. U toonde immers op geen enkele wijze aan, noch is hier enige concrete indicatie voor, dat de medische problemen van u en uw familieleden ook maar iets te maken hebben met het grondconflict dat teruggaat tot het overlijden van uw vader in 2003. De vaststelling dat u in 2007 naar Sierra Leone afreisde en na enkele maanden terugkeerde naar Nigeria (CGVS, p. 7), ondergraaft de geloofwaardigheid en ernst van deze vrees, anno 2024, overigens hoe dan ook op manifeste wijze. In verband met uw medische problemen, u legt een document neer waaruit blijkt dat u lijdt aan diabetes type II, dient opgemerkt dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de getrokken conclusies en het geven van *post factum*-verklaringen, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar zij in het verzoekschrift benadrukt dat het financiële aspect slechts één van de gevolgen is van haar aanvankelijke probleem, namelijk dat zij slachtoffer is geworden van hekserij en mishandeling door haar familie en zij in dit verband angsten heeft, gaat zij voorbij aan het gegeven dat er in de bestreden beslissing tevens wordt ingegaan op deze (spirituele) vrees van de verzoekende partij voor aanvallen van de familie van haar vader en niet enkel op het financiële aspect. Zij doet met dit betoog geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt dat haar angsten en problemen die voortkomen uit spirituele of bovennatuurlijke gebeurtenissen moeilijk concreet te verklaren zijn en dat het simpelweg onmogelijk is om met concreet, objectief bewijs te bewijzen dat haar problemen het gevolg zijn van hekserij. De commissaris-generaal heeft er in de bestreden beslissing echter terecht op gewezen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade die of dat subjectief bij de verzoekende partij aanwezig is, op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is, dat deze vrees of dat risico immers ook steeds getoetst dient te worden aan enkele objectieve vaststellingen, dat de verzoekende partij in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk dient te maken, dat deze vrees gegrond, concreet, actueel en persoonlijk moet zijn en dat de vrees van de verzoekende partij *in casu* volledig tot de sfeer van het bijgeloof, het spirituele en het bovennatuurlijke behoort en geenszins is gegrond in enig objectief element in de fysieke realiteit. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan, noch is hier enige concrete indicatie voor, dat haar medische problemen en die van haar familieleden ook maar iets te maken hebben met het grondconflict dat teruggaat tot het overlijden van haar vader in 2003. Met haar betoog in het verzoekschrift doet zij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Zij stelt dat hekserij (en de gevolgen hiervan) in haar land van herkomst, Nigeria, een zeer veelvoorkomend probleem is, maar dat de commissaris-generaal hier niet op ingaat, hoewel een volledige en adequate analyse een vergelijking veronderstelt van haar verklaringen en ervaringen met de objectieve bronnen die de commissaris-generaal over Nigeria kan verkrijgen “*met betrekking tot de aan de orde gestelde kwesties*”. Er dient echter te worden herhaald dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoon – en er ook geen enkele concrete indicatie voorhanden is – dat haar medische problemen en die van haar familieleden ook maar iets te maken hebben met het grondconflict dat teruggaat tot het overlijden van haar vader in 2003. Voorts ondergraaft de vaststelling dat zij in 2007 naar Sierra Leone afreisde en na enkele maanden terugkeerde naar Nigeria (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) hoe dan ook op manifeste wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar vrees.

Er kan dan ook niet worden ingezien – en de verzoekende partij licht niet toe – op welke manier een verwijzing naar een algemene situatie inzake hekserij in Nigeria of algemene landeninformatie in dit verband tot een andere conclusie zou kunnen leiden. Een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en zoals blijkt uit de voorgaande vaststellingen, blijft de verzoekende partij daartoe in gebreke.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat zij geprobeerd heeft bescherming te krijgen van haar autoriteiten door naar de politie te gaan, die geantwoord zou hebben dat zij zich niet met dergelijke problemen in de privé/ familiale sfeer konden bezighouden, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote *post factum*-bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de verzoekende partij verklaarde geen beroep te hebben gedaan op de autoriteiten in haar land van herkomst: “*Bent u hiervoor naar de autoriteiten gegaan in Nigeria? Nee. Ze zouden niet komen, ze zouden zeggen dat dit een familiekwestie is en alles wat met land te maken heeft, specifiek in Benin, daar komen ze niet voor*” (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Hoe dan ook werpt zij met dit betoog geen ander licht op de hierboven weergegeven, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de commissaris-generaal haar angsten van meet af aan niet serieus leek te nemen en deze bijgevolg niet naar behoren lijkt te hebben onderzocht, laat zij na dit betoog verder te concretiseren. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt hoe dan ook dat de verzoekende partij uitvoerig werd bevraagd over de problemen die zij verklaart te hebben (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud) en dat de hierboven weergegeven, pertinente motieven steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat zij pertinent alsook draagkrachtig zijn.

Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de verzoekende partij met haar verklaringen inzake haar vrees voor aanvallen van de familie van haar vader en haar vrees dat zij niet gerespecteerd zal worden en dat haar familie geen hoop meer zal hebben op een betere financiële situatie, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat het feit dat de verzoekende partij geen internationale bescherming heeft verzocht in de Europese landen waarlangs zij reisde naar België sterk afbreuk doet aan haar ingeroepen nood aan bescherming, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij nog aan dat zij ook een risico op vervolging loopt wegens het feit dat zij in het buitenland is bevallen van een kind. Zij citeert uit de “*Nigeria – Country Focus*” van EUAA van juli 2024 en stelt dat er in dit rapport staat dat vrouwen die zwanger of met een kind naar Nigeria zijn teruggekeerd, worden gestigmatiseerd, waarbij het kind wordt beschouwd als bewijs van sekswork in het buitenland. Er dient wat dit betreft te worden herhaald dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en dat een verwijzing naar een algemene situatie of algemene landeninformatie niet volstaat. De verzoekende partij heeft in de loop van de administratieve procedure geen dergelijke vrees aangehaald (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud) en verklaarde ook nog contact te hebben met haar familieleden in Nigeria (*ibid.*, p. 6). Er kan uit haar verklaringen dan ook niet blijken dat zij bij terugkeer door haar familieleden zou worden gestigmatiseerd omdat zij in Italië is bevallen van haar kind. Bovendien heeft de door de verzoekende partij geciteerde informatie betrekking op slachtoffers van mensenhandel, met name op vrouwen die zijn uitgebuit in de seksindustrie in Europa en die terugkeren naar Nigeria. De verzoekende partij heeft echter verklaard dat zij via een goede vriend van haar vader vanuit Nigeria naar Italië reisde en dat zij in Italië eerst als huishoudhulp werkte en erna in een klein bedrijf waar plastieken manden en korven werden gemaakt (*ibid.*, p. 16-17). Tijdens haar verblijf in Frankrijk deed zij haarwerk en na haar terugkeer naar Italië werkte zij opnieuw als huishoudhulp bij ouderen (*ibid.*, p. 17). Zij verklaart in België niet te werken (*ibid.*). Verder verklaart zij ook nog contact te hebben met de vader van haar zoon (*ibid.*, p. 5).

7.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het vluchtrelaas van de verzoekende partij ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij, zoals zij aanvoert in het verzoekschrift, een reëel risico op ernstige schade loopt omdat zij in het buitenland is bevallen van een kind. De verzoekende partij

brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

8.2. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen van 18 november 2024 aan de hand van geactualiseerde landeninformatie dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn, voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming, antwoordt verwerende partij dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio’s waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS